

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΣΛΕΓΚΕΛ.

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΕΙΔΩΛΑ.

τὰ ριπίδιά των θαυμάζονται καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην, τὰ συρματουργήματά των εἶναι καθ' ὑπερβολὴν ὥρατα, τὰ τεχνητά των ἀνθη ἀμίμητα, καὶ οἱ χάρτινοι τάπητες δι' ὧν σολίζομεν τοὺς τοίχους ἐφευρέθησαν ἀπὸ αὐτοῦ. Πολλὰ προϊόντα τῆς βιομηχανίας των, καθὼς π. χ. τὰ ζωτρά καὶ ἀνεξίτηλα χρώματα, τὸ ψιλὸν καὶ στερεὸν χαρτίον των, τὴν μελάνην των, καὶ πλῆθος ἄλλων πραγμάτων τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦσι καὶ ἐπιτηδεύονται, καὶ ἐπιμέλειαν, καὶ ὑπομονὴν, τὰ μιμοῦνται οἱ Εὐρωπαῖοι πολλὰ ἀτελῶς. Ἀντιγράφουσι καὶ ἀπομιμοῦνται μετὰ μεγίστης καὶ πολλῆς δουρικῆς ἀκριβείας τὰ ξένα σχέδια, καὶ κατασκευάζουσιν ἐπίτηδες διὰ τοὺς Εὐρωπαίους διάφορα τεχνουργήματα ἀρέσκοντα εἰς τούτους, οἷον εἰδῶλια ἀνθρώπων ἐκ σεαυτοῦ, πορσελαίνης, καὶ ξύλου χρωματισμένου. Εἶναι δὲ τόσον εὐθιὴ ἡ ἐργασία, ὥστε πολλὰ ἐκ τῶν τεχνουργημάτων τῆς Κίνας, διὰ τὴν γείνωσιν εἰς τὴν Εὐρώπην, χρειάζονται μεγάλα ἐξοδα.

Ὁ Αὐγουστος Γουλιέλμος Σλέγκελ, ποιητής, κριτικός, φιλόλογος, μεταφραστὴς καὶ συγγραφεὺς πολιτικῶν, ἐγεννήθη εἰς Ἀνόβερ τὴν 5 Σεπτεμβρίου 1767. Ἀπὸ αὐτῆς τῆς νεαρᾶς τοῦ ἡλικίας, ἔδειξε πολλὴν κλίσιν εἰς τὴν σπουδὴν τῶν γλωσσῶν καὶ σπανίαν ποιητικὴν εὐφυΐαν. Ἀνὲν εἶχεν ἔτι συμπληρώσει τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του ὅτε ἀνέγνωσεν ἐνώπιον συνόδου τινὸς σοφῶν, ἱστορίαν τῆς γερμανικῆς ποιήσεως. Εἰς τὴν Γοτίγκην, ἐσπούδασε τὰς ἀρχαίας γλώσσας καὶ τὴν ἱστορίαν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιδόξου Ἑὐν, καὶ μετ' ὀλίγον ἐδημοσίευσεν ἄξιον πολλοῦ λόγου ὑπόμνημα περὶ τῆς καθ' Ὀμηρον γεωγραφίας. Αὐτὸς συνέταξε τὸν Πίνακα τοῦ Βιργιλίου τοῦ Ἑὐν, ἀσχοληθεὶς οὕτως εἰς ἐργασίαν ξηρὰν καὶ ἀπὸ τῆς, ἥτις ἐν τοσοῦτῳ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ὑπομονὴ δύναται νὰ συμμαχήσῃ καὶ μὲ τοὺς νόας τοὺς πλέον ἐνθέρμους καὶ δραστηρίους. Ἡ μετὰ τοῦ Βούργερ, τοῦ συγγραφέως τοῦ περιφήμου ἄσματος ἡ Λεὼρ συνοικειώσις του, ἐπενήργησε τὰ μέγιστα ἐπὶ τῶν κλίσεων του καὶ ὅμως ἐβιάσθη νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀγωγὴν τοῦ υἱοῦ τραπεζίτου τινὸς εἰς Ἀμστελὸδαμον, ὅπου εὗρίσκετο ὅτε οἱ Γάλλοι εἰσέβαλον εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην μετὰ τὴν θαυμασίαν ἐκστρατείαν τοῦ Πισγρού.

Τὰ ποιητικὰ του δοκίμια ἐπανελάβε μετὰ πλειότερας ἐπιτυχίας ὁ Σλέγκελ εἰς Ἰένναν, ὅπου ἐξέδωκεν ἐντὸς περιοδικῆς τινος συλλογῆς ἐπιγραφομένης αἱ Ὁραι, ἐξαισίας ἀπομιμήσεις τοῦ Δάντε. Μεταγλωττίζων δὲ τὸν Σεκσπὴρ ἀνέπτυξε μεγαλητέραν δύναμιν νοὸς φανερὰ ἐφάμιλλος τοῦ συγγραφέως. Ἡ μετάφρασίς του, λαμπρὸν ἀπεικόνισμα τοῦ πρωτοτύπου, περιέχει ὅλας τὰς καλλονας τούτου μετὰ τοσαύτης ἀκριβείας καὶ ἀληθείας ὥστε, ἐάν ποτε ἀπολεσθῇ τῶν παρελθόντων ἡ μνήμη, θέλει ὑπάρχει ἀμφιβολία εἰς τίνα ἐκ τῶν δύο ἀνήκει ἡ δόξα τῆς συγγραφῆς, ὡς πολλὰκις συμβαίνει καὶ εἰς τὴν ζωγραφικὴν, καθ' ἣν τὰ ἀντίγραφα, προϊόντα χειρὸς ἐμπειροῦ καὶ ἐπιτηδείας, ἀπατάωσι πολλούς.

Τοῦ Σλέγκελ φίλοι ὑπῆρξαν ὁ Γκέτ καὶ ὁ Σίλλερ, καὶ τὴν φιλίαν του ἀνεξίτητῶς περιπαθῶς οἱ ἐνδοξότεροι ἄνδρες τῆς ἐποχῆς του. Ὁ Σέλλινγκ, ὁ Φίχτ, ὁ Τῆκ, ὁ Βαρὼν τοῦ Ἀρδεμπέργ, γνωστὸς εἰς τὸν φιλολογικὸν ὅμιλον ὑπὸ τὸ ὄνομα Νοβελῆς, καὶ πολλοὶ ἄλλοι διάσημοι σοφοὶ συνέρρεον εἰς τὴν οἰκίαν του.

Μεταβάς εἰς Δρέσδαν ἐνέκυψεν εἰς τὴν μελέτην τῶν ὥραιων τεχνῶν, εἰς ἃς ὀφείλει πολλὰς πολλοῦ λόγου ἐμπνεύσεις. Ἡ πρώτη ἐκδοσις τῶν ποιήσεών του ἐφάνη τὸ 1800· τὸ δ' ἐπόμενον ἔτος ἐδίδασκεν εἰς Βερολίνον μαθήματα φιλολογίας, τὰ ὁποῖα ἠκροάζοντο μετὰ σπουδῆς οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς πόλεως ἐκείνης. Ὁ Κοτσεβὺ ἦτο τότε ὁ δικτάτωρ τῆς γερμανικῆς σκηνῆς. Ἐρσιθεὶς περὶ φιλολογικῶν τινῶν ἀντικειμένων μετὰ τοῦ Σλέγκελ, ἐξυβρίσθη παρ' αὐτοῦ ἐν καιρῷ δραματικῆς τινος τελετῆς.

Περὶ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ὁ Σλέγκελ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του διεύθυνε τὴν ἐκδοσιν πολλῶν κριτικῶν συλλογῶν. Μετ' ὀλίγον, μεταφράσας μὲ ἀπερίγρα-

πτον επιτυχίαν ποιημάτων τινά του Καλδερών, έπο-
λιτογράφησε και αυτόν εις την γερμανικήν φιλολο-
γίαν.

Μετά την αμίμητον ταύτην μετάφρασιν, ό Σλέγ-
κελ έπανήλθεν εις τό στάδιον της άρκτώας φιλολο-
γίας· εξέδωκεν *Ισπανικήν, Πορτογαλλικήν και*
Ιταλικήν άνθολογίαν, και έπλούτησε τόν γερμανι-
κόν Παρνασσόν διά πολλών άριστουργημάτων του
Τάσσου, του Πετράρχα, του Γκουαρίνη, του Σεβάν-
τες και του Καμόενς.

Αί πρωτότυποι του ποιήσεις έχουν εις άρχαϊκόν
τινα χαρακτήρα και άφείλιαν αξιοθαύμασον. Τοιού-
τον είναι τό ώραϊόν του άσμα *‘Ο Άρίων. ‘Ο Πυγ-*
μαλλίων έγραφή κατά τόν έλληνικόν τρόπον· προσ-
καλούμενον από τόν έραστήν τό ιερόν πυρ καταβαί-
νει έντός του λίθου. Τό γοητευτικώτατον τουτο
ποίημα είναι καυστικώτατον ως αί φλόγες του έρω-
τος, αλλά σεμνόν, και δύναται νά τεθή πλησίον του
Μονολόγου του Ρούσσώ χωρίς ούτε νά πάθη ούτε
νά ελάψη.

Ότε ή Κυρία Στάελ μετέβη εις Γερμανίαν διά νά
σπουδάσῃ τά ἔθνη, τά έθιμα και την έπιστημονικήν
της κατάστασιν, συνέδεσε στενοτάτους φιλικάς δε-
σμούς μετά του Σλέγκελ και του αύταδέλφου του
Φρεδερίκου. Την ήκολούθησαν δέ μετά ταύτα άμφό-
τεροι εις τε την Ιταλίαν και την Γαλλιάν, όπου
σπανίως άπεμακρύνετο ό πρώτος από αυτήν. Διμο-
σιεύσας τότε την *Παραβολήν της Φαίδρας* του
‘Ρασίν πρós την του Εύριπίδου, συνετάραξε τούς
κλασσικούς της Γαλλίας. Ολόκληρος ή σπείρα των
φιλολόγων έτάνωσε τά τόξα της κατά του συγγρα-
φέως, τόν ώνόμασεν ιερόσυλον, και τόν κατεσπάραξε
δί' άρών, των όποίων τό άνηλίες δυσκολεύομεθα σή-
μερον νά έννοήσωμεν.

Τό 1808 έτος, ό Σλέγκελ παρέδωκεν εις Βιέννην
δεκαπέντε μαθήματα φιλολογίας, τά όποια έτυπώ-
θησαν και μετεφράσθησαν εις όλας τας εύρωπαϊκάς
γλώσσας· αί περί της άρχαιότητος σκέψεις του έθεω-
ρήθησαν παρά πάντων, και δικαίως, ως άριστούρ-
γημα, και οι χαρακτήρες των τραγικών Έλλήνων
διεγράφησαν παρ' αυτού με άπαραδειγματίστον ευ-
στοχίαν. Ομιλών περί της άρχαίας δραματουργίας
έξετάζει πρós τοίς άλλοις κατά έάθος την ποιητι-
κήν του Αριστοτέλους, και έκθέτει δόξας πολλού
λόγου αξίας περί της σκηνογραφίας. «Έμεινα έκστα-
τική, ειπεν ή Κυρία Στάελ, όταν ήκουσα κριτικόν,
εϋγλωττον ως ρήτορα, κτλ.»

Μεταβάς εις Κάσσελ και εις 'Ανόβερ, έγνώρισε τόν
περίφημον ιστορικόν της 'Ελβετίας Ιωάννην Μύλ-
λερ, όστις, υπό τόν χρυσούφαντον μανδύαν της Αύ-
λης της Βεσφαλλίας, έκρυπτε καρδίαν γερμανικήν,
υπεραλγούσαν διά τά δυστυχήματα της πατρί-
δος του.

Όταν μετ' όλίγον ή άστυνομία του Ναπολέοντος
έστισε τά ύποπτα έλέμματα της επί τινων συγ-
γραφών της Κ. Στάελ, ό Σλέγκελ μετέβη μετ' αυ-
τής εις Σουηκίαν, και τό 1813 και 1814 ήκολού-
θησε τόν βασιλόπαιδα εις τας έκστρατείας του, και
συνέταξε τας προκηρύξεις του Βερναρδόντ κατά της
Γαλλίας. Μετά την επάνοδον των Βουρβόνων συνώ-
δευσε την Κ. Στάελ εις Παρίσιους. Τό 1815 έπε-
σκέφθη και δεύτερον την Ιταλίαν, όπου ένησχολήθη

κυρίως εις την σπουδήν των ρωμαϊκών και τυρρήνι-
κών άρχαιοτήτων. Τότε πολλαί διατριβαί γραφεΐσαι
από αυτόν περί διαφόρων τεχνικών άντικειμένων,
έδημοσιεύθησαν διά των έφημερίδων. Περίφημος
υπήρξε και ή περί της ρωμαϊκής ιστορίας του Νίε-
βουρ διατριβή του. Τό 1818 έγραψε δοκίμιον πε-
ρί της προβαρσαλικής γλώσσης και φιλολογίας,
και απέδειξεν ότι έγνώριζε κατά έάθος την γαλλι-
κήν. Μετά ταύτα άναδειχθείς καθηγητής εις τό
Πανεπιστήμιον της Βόννης, ήσχολήθη ιδιαιτέρως
εις την ίνδικήν φιλολογίαν, και εξέδωκε τό 1829
την *‘Ραμαγιάναν* και την *‘Ιτοπαδέσαν*. Επί τέλους δι-
εϋθνε πρós τόν Κ. Μάκιντς στοχασμούς τινας πε-
ρί της σπουδής των άσιατικών γλωσσών, και άπί-
θανε τιμώμενος και θαυμάζόμενος παρ' άπάσης της
Γερμανίας και της Εύρώπης. Ε. Μ.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΒΑΝΙΔΑΗΣ.

Τό φυτόν εκ του όποιου λαμβάνομεν την Βανίλ-
λην είναι παράσιτον, τρέφεται δηλαδή από τά πλη-
σίον δένδρα, επί των όποίων επικολλάται· όμοιάζει
δé ως πρós τό σχήμα του τό των φασσολίων, και
έμπεριέχει πληθος μελανών λαμπρών σπόρων, κε-
κρυμμένων εις λιπώδη άρωματικήν και εύωδιστάτην
τινά ύλην. Κατ' άρχάς ό καρπός είναι πράσινος, προ-
χωρούσης δέ της ώριμότητος κιτρινίζει, και τότε
είναι καιρός νά συλλεχθῇ, καθότι άλλως ή λιπώδης
αύτη ύλη εξατμίζεται και εκρέει όλος διόλου. Η
καρπολογία άρχεται εις τό τέλος του Σεπτεμβρίου,
και παύει εις τόν Δεκέμβριον. Οι καρποί άποξηραί-
νονται 14 ήμέρας περίπου εις σύσκιον τόπον, μετά
την άποξήρανσιν αλείφονται πολλάκις με βούτυρον
του Κακάου διά νά προφυλαχθώσι τόσον από την
εξάτμισιν όσον και από τά έντομα. Μετά ταύτα περι-
τυλγόνται άνά 50 τοιαύτα φασσόλια με φύλλα του